

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Neem waar en hoor alle deze woorden die ik U gebied, opdat het u en uwen kinderen na u, wèl ga tot in eeuwigheid, als gij zult gedaan hebben wat goed en recht is in de oogen des Heeren uws Gods. Deuter. 12: 28.

Een Uitdaging:

**Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en
betere resultaten aantonen in alle wegen
van het goede, dan Mormonisme
alreeds heeft bereikt?**

Rede, gehouden in den Salt Lake Tabernakel,
12 Maart 1922 door Ouderling Nephi L. Morris.

(Vervolg.)

Ook bouwden zij andere tempels in Logan, Manti en in St. George. Wij mogen deze wondervolle resultaten en deze geduchte kracht om problemen te verwerken, toeschrijven aan iets dat machtiger is dan 's menschen karakter en vasthoudendheid aan zijn doel.

Het was de „machtige aansporing”, zooals Prof. Carver zeide, die de godsdienst moet bezitten, die de moeite waard is. Wij Heiligen der Laatste Dagen, noemen het Geloof in — en Toewijding aan Gods dienst.

En terwijl zij zoo druk bezig waren om deze gemeenschap hier op te bouwen, breidden zij het zendingswerk uit over de geheele wereld. Zij zonden, zooals wij nu doen, honderden en somtijds duizenden mannen in de wereld om het Evangelie aan de menschen te prediken. Nu overwegen wij de stichting van Tempels in andere landen. Er is reeds één voltooid in Canada en één op de eilanden der Zee en een ontwerp is gemaakt voor een Tempel te Arizona. Dus, waar het betreft een machtige prikkel voor de energie, denk ik dat geen van onze broederen der Christian Workers Institute de feiten kan overtreffen, die de geschiedenis ver-

schaft ten opzichte van die kracht, die in het bezit is van de Heiligen der Laatste Dagen, die zij een „dreigend gevaar” noemen.

Richting van Energie.

De tweede definitie was, dat de Kerk, die de moeite waard is en die op deze aarde zal blijven voortbestaan, niet alleen een „krachtige prikkel” moet hebben voor de energie, maar die energie moet kunnen leiden in goede banen — opdat zij de sociale en economische ontwikkeling bevordere van de gemeenschap, waarin zij bloeit.

Wat is de uitkomst van een eeuw geschiedenis, ten opzichte van de richting der energie van dit Mormoonsche volk in productieve banen? Met andere woorden: Wat heeft Mormonisme geproduceerd? Is de aansporing van zijn geloof geleid in bruikbare kanalen, of is zij verspild?

Is zij verkeerd geleid en is de heele zaak uitgelopen op een volkomen mislukking? Ik zeg: „Mormonisme is geslaagd”. Aanschouw dit groote binnenlandsche rijk. Zie het nu met de miljoenen zielen en gebruik dan uw verbeeldingskracht om het te zien, zooals het was in 1847 en laat hetgeen gij ziet het antwoord zijn op de vraag of die energie productief geleid is.

Hier is onze uitdaging, broederen van de Y. C. W. Institute: Wie van uw volk kan zulk een groot aandeel toonen in de beschaving van de Ver. Staten of in de wereld, als gij hier in dit groote binnenlandsche rijk ziet, dat in minder dan een eeuw als door tooverij verzezen is uit de vlakke. Waar leeft gij meer overvloedig dan juist hier in deze Statengroep, die moge gerekend worden te behooren tot het Bergland. Vijf en zeventig jaren geleden regeerde hier nog deze „groote wildernis van het Westen”, zooals Daniel Webster het beschreef. Al de energie, al de natuurlijke bronnen lagen eeuwenlang hier ongebruikt.

Wiens was het groote Visioen?

Wiens was de energie om dit land tot leven te wekken en het te maken tot een overvloedig bevolkt rijk, zooals het heden is? Niets meer en niets minder — met verschuldigten eerbied aan onze vrienden, die niet van ons geloof zijn en die met ons hebben samengewerkt — aan het visioen en initiatief van dit Mormoonsche volk. Er is geen stilstand en geen verzwakking hunner energie geweest.

De aansporing is heden even machtig als in 1846 en '47. En zij zijn nog slechts begonnen aan het groote werk dat voor ons ligt.

Dus gij ziet, waar eens een groote wildernis zich uitstreckte, mijlen en mijlen ver, zijn nu kolonies gebouwd in verschillende staten, reikende van Mexico tot Canada en door Nevada, Arizona, Wyoming, Colorado en Utah.

Zekerlijk, dit geloof van de Heiligen der Laatste Dagen is een buitengewoon machtige prikkel en het is op hoogst doeltreffende wijze geleid.

Als men denkt aan het begin van deze ondernemingen met de oude ossenspannen en de kleine wagens; aan de moeilijkheden die de besproeiing van het land met zich meebracht; aan den barren, harden aardkorst dorstig sedert vele eeuwen en op sommige plaatsen alkali bevattend; aan de kanalen die gegraven — de waterwegen die opengesteld moesten worden; aan de ontginning van honderdduizenden M2. land, die heden een vanzelfsprekende zaak zijn. Zekerlijk, dit is goed geleide energie geweest.

Als men denkt aan het succes van hen, die deel uitmaakten van het Mormoonsche Bataljon, die geroepen in 's lands dienst, zich het eerste een weg baanden naar de Pacific-kust, ten koste van alle lichamelijk gemak en gerief, zelfs van hun leven, zekerlijk, daar is een groot bewijs van een „machtige aansporing” in hun leven.

Als de vruchten van deze goed geleide energie, aanschouwt dit groote rijk en de opening van de Stille Zuidzeekust aan het Oosten. Nu, vergelijk deze dingen met de automobielen en de Pullmanwagens en de vliegmachines van heden en ik denk, dat wij de groote dingen waardeeren kunnen, die tot stand gebracht zijn door de juiste leiding van die wonderbare aansporing genoemd: het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik zeide: hier lagen al deze bronnen in hun primitieven staat, zooals zij daar sedert eeuwen gelegen hadden. Het vereischte geloof, openbaring en energie om het geheele tooneel met leven te bezielen. Hier hebben wij in waarheid overvloed voortgebracht.

(Wordt vervolgd.)

Herinneringen en getuigenis van Parley P. Pratt.

Een redevoering, gehouden door
Ouderling Parley P. Pratt in de Bowery,
Salt Lake City, Zondag 7 Sept. 1856.

(Slot.)

Nu dan, stelt uzelf voor, levende in de Vereenigde Staten ongeveer 28 jaar geleden, terwijl ge zulk een oorspronkelijk werk als het „Boek van Mormon” in druk laat verschijnen, dan wil ik weten hoe gij zoudt weten datgene wat daarin voorspeld is geworden? Ik zeg u, er was niet de minste waarschijnlijkheid, dat het vervuld zou worden; maar toch zeg ik u dat het op de wonderlijkste wijze vervuld is geworden, zoodat iedere ambtenaar

en geestelijke weet dat het vervuld is geworden, en dat de „Unie” beeft en bedreigd wordt, en ons recht voor bescherming onder de wet in onderhandeling is genomen.

Het bloed der onschuld schreit om wraak, want haar vijanden hebben geen recht gedaan. Zij zijn de beloften der wet niet nagekomen, maar hebben onschuldig bloed doen vloeien. Zij hebben recht noch wet daarbij gebruikt, maar hebben massa-moordenaars toegestaan een aanval te doen in Missouri en Illinois. En velen van het volk en hun leiders hebben dit bloedvergieten der onschuldigen toegestaan, en het resultaat is, dat het geschrei der weduwen en weezen tot God opstijgt. Ik wensch dat diegenen, die niet in het „Boek van Mormon” gelooven, mij vertellen door welke macht of voorkennis, deze profetie in 1830 openbaar werd gemaakt.

Ik las eens een hoofdstuk, waarin bevestigd werd dat, indien de Heidenen, de volheid van het Evangelie, vervat in het Boek van Mormon, zouden verwerpen, en vervuld zouden worden met allerlei goddeloosheid in den vorm van moordenaars, priesterbedrog, afgoderij en leugen, de Heer de volheid van Zijn Evangelie van hen zoude wegnemen en in het midden van de afstammelingen Israëls zenden. Wat deden wij deze laatste 10 jaren?

Tien jaar geleden, woonde een groot gedeelte van dit volk in de „States”, en zij leefden in zoovele plaatsen, dat men hen moest ontwijken of zich ergens verschuilen om de volheid van het Evangelie niet te hooren. Het werd gepredikt in hun steden, hun hoofdstad, hun dorpen, in stad en land, in de boschjes en in de vergaderzalen; en duizenden en duizenden in de Vereenigde Staten kwamen bij elkaar om de volheid van het Evangelie te hooren, dat overal werd gepredikt.

Hoe is het nu? Met uitzondering van eenigen die daar hun zaken hebben of in het zendingsveld werken, zou men van Maine tot Louisiana kunnen reizen, zonder eenige kans te hebben de volheid van het Evangelie te hooren verkondigen; en wanneer men het Evangelie verlangde te hooren, zou men hier moeten komen. Dus zien wij de letterlijke vervulling van die profetie. Ik las haar in 1830 en verwonderde mij dikwijls, hoe zij vervuld zoude worden. Maar niettegenstaande de jaloerschheid die in de Vereenigde Staten bestond aangaande dit volk, was het Boek van Mormon, zóó gewoon en werd het zóó wijd en zijd gepredikt, dat eenigen van hen, rechtvaardig in hun goddeloosheid, gelijk een Herodes, het geluk hadden de profetie betreffende het gaan van de volheid van het Evangelie naar de afstammelingen van Joseph, te ontdekken en gedeeltelijk te verstaan.

Gelijk een Herodes die, in zijn goddeloosheid, toen hij hoorde van de vreugde der Joden, dat hun Messias was geboren, geloofde in de profetiën die de wijzen hem voorlazen en trachtte haar ver-

vulling te verhinderen. Voor dat doel vaardigde hij een bevel uit, al de kinderen van Bethlehem onder de 2 jaar te dooden. Hij moet de profetie geloofd hebben, anders zou hij nooit de vervulling ervan ondernomen hebben. Op dezelfde wijze was het volk in de Vereenigde Staten bang dat „Mormonisme” waar zou zijn, en in hun zonden geloofden zij gedeeltelijk; dit was de reden dat zij moordenaars opriepen om hen te verdrijven, te mishandelen en te plunderen, met het oogmerk de vervulling ervan te verhinderen — hetgeen voorspeld was dat zou gebeuren — en de vervulling van profetie te voorkomen. Wanneer ge hun zoudt vragen, welke reden zij daarvoor hadden, dan zou hun antwoord naar waarheid moeten zijn, „Wij waren bang dat de „Mormonen” een voorspelling der Profeten zouden vervullen, en het Evangelie brengen tot de afstammelingen van Joseph”. Zij beschouwden dat, gelijk een Herodes — als verraad. Sommigen verwonderden zich dat een koning, geboren in Bethlehem, verraad zou kunnen beteekenen, niet begrijpende dat het Koninkrijk Gods beteekent, een eeuwig Koninkrijk. En sprekende van de Vereenigde Staten en „Mormonisme” zeiden zij: „Het zou vreeselijk zijn, indien de volheid van het Evangelie gepredikt zoude worden tot de afstammelingen van Joseph”, en zij trachtten zulks te verhinderen, maar faalden in hun pogingen.

Ikzelf, Oliver Cowdery en anderen, staken de Missouri over, naar wat nu Kansas genaamd wordt, en predikten het Evangelie aan de Delaware-Indianen. Wij gaven hen het Boek van Mormon present, en lieten eenige copieën achter voor diegenen, die ze konden lezen en aan de anderen vertolken. Te dien tijde had men in het westen van Ohio nog niet verder van „Mormonisme” gehoord dan wij het gebracht hadden, en leugens en verkeerde voorstellingen daarvan waren ons niet voorafgegaan. Maar er waren sektarische zendelingen in de voorhoede; Methodisten, Baptisten enz. trachtende vasten voet te krijgen bij de Indianen; en zij vereenigden zich allen tegen ons. Zóó groot was de nijd en jaloezie van hun geest — zij wisten niet waarom — dat ons werd bevolen het Indiaansche gebied te verlaten, op straffe van uitzetting door de politie.

In Missouri werden de Heiligen bewaakt als dieven, en, toen wij meer en meer onder het volk bekend werden, werden wij telkens en telkens weer geplunderd en uitgemoord, totdat wij ten laatste uit Illinois verdreven werden. In dien tijd, verwonderde ik mij op welke wijze die profetie, vervat in het Boek van Mormon, vervuld zoude worden, waarin staat: „Als de heidenen de volheid van mijn Evangelie verwerpen en vervuld zullen zijn met alle soorten van bedrog en kwaad, zoo zal Ik de volheid van Mijn Evangelie uit hun midden verwijderen en het oprichten te midden van de overblijfselen van Jozef”.

Jarenlang wachtte ik op de vervulling van dezelve en verwonderde mij. Maar wij werden wederom uitgemoord en zij gingen daarmee voort gedurende 8 of 10 jaar, op deze wijze ons helpend die bewuste profetie in vervulling te brengen. Zij waren de instrumenten om ons te hinderen, totdat wij geen vrede konden hebben zonder hen te verlaten en naar de wildernis te trekken.

We hielden te veel van onze tehuizen, onze tempels, en boerderijen om ze gewillig te verlaten en het werk dat ons opgelegd was te voleindigen; daarom werden wij gedwongen gewillig te zijn — gedwongen datgene te doen wat eerst van ons afgesmeekt was geworden. Gij weet dat een der oude profeten zeide: „Mijn volk zal gewillig zijn in den dag Mijner Macht”. Dat is het juist; en zoo zeker als de dingen in het Boek van Mormon langzamerhand vervuld zijn geworden tot op dezen dag, zoo zeker als al de machten der Heiligen en van hun vijanden op dat punt gericht waren, even zoo zeker zal iedere overblijvende profetie vervuld worden in haar tijd en plaats. Wederom, degene die gelooft in „Mormonisme”, gelooft in de vergadering van het volk van God, en in de sleutelen van het Priester- en Apostelschap, en dat door deze sleutelen het volk opgebouwd, bewaard, geheiligd en voorbereid moet worden voor de komst van den Heer. Laat mij degenen vragen die door middel van deze sleutelen vergaderd hebben, „geloof gij dat gij ongehoorzaam zijt door weder te verstrooien?” Neen, niet velen van u! Sommigen denken dat „Mormonisme” een verzameling leerstellingen is in boeken gevonden, tezamen met zekere verordeningen, en denken dat iemand een Heilige is wanneer hij die leerstellingen en die verordeningen aanneemt. Veronderstel een eiland, bewoond door menschen die door de een of andere voorzorg het Boek van Mormon en den Bijbel bezaten, of één van beiden, maar geen Priesterschap. Zij zijn geen leden van de Kerk, al zijn zij ook strikt eerlijk. Zij kunnen de heilige verslagen gelezen en geloofd hebben, al de beginselen daarin opgesloten en gewenscht hebben God te dienen; maar de vraag is, zouden zij het Evangelie, waarvan zij in die boeken lezen, kunnen gehoorzamen, zich organiseeren tot de Kerk van Christus, en geregeerd worden door de beginselen van het Koninkrijk Gods, om door God aangenomen te worden als Zijn Kerk? Ik zeg u, dat zouden zij niet kunnen.

Wat zouden zij kunnen doen? Zij kunnen gelooven in Jezus Christus en bidden tot den Vader in Zijn naam, en Zijn m o r e e l e v o o r s c h r i f t e n in acht nemen. Maar de verordeningen van God gehoorzamen — Zijn Kerk en Koninkrijk te worden, dat is iets wat zij niet kunnen bereiken, tenzij hun gebeden, vol van geloof, den Almachtige bewegen zouden hen op de een of andere wijze met het Priesterschap te zegenen. Alles wat zij anders zouden kunnen doen, zou zijn: zich te verheugen in de waar-

heid, God aanbidden, Zijn m o r e e l e voorschriften te gehoorzamen, en te wachten op de komst van een boodschapper, die hen zou organiseeren; en indien zij genoodzaakt zouden zijn zonder Priesterschap te leven, zouden zij haar bedieningen in het volgend leven ontvangen.

Op welke wijze werd het Priesterschap op deze aarde hersteld in deze laatste dagen? Engelen bedienden van uit den Hemel — mannen die op deze aarde het Priesterschap van den Zoon van God bezaten — openbaarden het Boek van Mormon, en bevestigden het Priesterschap op onze eerste Apostelen, Joseph Smith en Oliver Cowdery. Toen zij gedoopt werden op aanwijzing van den engel, den Heiligen Geest hadden ontvangen door oplegging der handen, en verordineerd geworden waren volgens die aanwijzing, ontvingen zij geregeld, van tijd tot tijd, aanwijzingen om andere apostelen en ouderlingen te verordineeren.

In 1835, in Kirtland, Ohio, werd onze President, Brigham Young verordineerd, alsmede Heber C. Kimball, uw dienstknecht die op 't oogenblik tot u spreekt, en vele anderen, door het Woord van den Heer. Zoo ontving onze President en anderen de sleutelen van het Apostelschap en wij verheerlijkten het tot aan Joseph's dood, toen twee van het Quorum der Drie achter het gordijn des levens traden, en de derde, Sidney Rigdon, die op den achtergrond was gebleven, een afvallige werd. Het eerste Presidentschap werd gereorganiseerd, onder de autoriteit, komende van den Almachtige door Joseph Smith, in de personen van: Brigham Young, Heber C. Kimball en Willard Richards; en deze, krachtens de sleutelen welke wettelijk in hun bezit waren, namen de open plaatsen in, in het Quorum der Twaalven, alsmede de plaats ontstaan door den dood van onzen geliefden broeder Willard Richards.

Zoo wij het ondernomen hadden in deze kerk een President te kiezen volgens onze ongeïnspireerde gevoelens, Brigham Young hield meer sleutelen dan al onze stemmen tezamen; en indien wij tegen hem gestemd hadden, zouden wij ons uit het Koninkrijk van God gestemd hebben. Hij en diegenen die met hem waren, zouden de sleutelen van het Priesterschap gehouden hebben; zooals zij op dit oogenblik doen, en zouden het Koninkrijk opgebouwd hebben, terwijl zij, die tegen hen waren, gelijk zouden zijn aan zout dat zijn smaak verloren had. Het was niet in onze macht dit Presidentschap op te richten, maar om het te ondersteunen en er aan vast te houden; en gezegend zijn wij, voor zooveel wij dit gedaan hebben.

Deze sleutelen kwamen van Joseph Smith, deze ontving ze van Petrus, Jacobus en Johannes, die ze op hun beurt ontvangen hadden van den herrezen Jezus, den Verlosser der menschen. Indien wij gehoorzamen aan die sleutelen, zullen wij gered worden en eeuwige heerlijkheid en verhooging beërven, indien niet, dan

zullen wij verdoemd zijn en alle zegeningen verbeuren die beloofd zijn aan de geredden.

Dit is mijn geloof, dit is mijn wetenschap en mijn getuigenis, mijn gevoelens en gedachten. Met God tot hulp, mij Zijn Geest gevend en mij waardig achtend in Zijn Koninkrijk te verblijven, wil ik voortgaan tot het einde, luisterende naar die sleutelen en, door gebeden en werken, in gehoorzaamheid daaraan te leven, zoo lang als ik op de aarde zal vertoeven. Indien ik verblijf in den Wijngaard, zal ik, door de macht van den Heiligen Geest, de kracht hebben mijn roeping te verheerlijken en een kroon van celestiale heerlijkheid te beërven; indien niet, zoo zal ik vallen, ik zou haast zeggen, worden gelijk een ander: Maar dat is niet zoo, want dan zal ik slechts geschikt zijn uitgeworpen en onder de voeten vertreden te worden, gelijk zout dat zijn smaak verloren heeft.

Ik bid om het voorrecht in dit Koninkrijk te blijven; en ik vraag uwe gebeden, zegeningen, geloof en bijstand, als een volk, en de hulp en bescherming der engelen Gods, en de zegeningen van mijn broeders die over mij zijn geplaatst. Ik bid om deze dingen, en om het voorrecht God te dienen tot het einde toe. Indien ik voortga en getuig van de waarheid van het Boek van Mormon en van Joseph Smith als een Profeet, openbaarder en Apostel van den levenden God; alsmede van Brigham Young, Heber C. Kimball, Jedehiah M. Grant, en de overige van mijn broeders die de sleutelen van dit Koninkrijk houden; en indien ik het volk toeriep, zich te bekeeren en hun dwaasheden, hun priesterbedrog, afgoderijen en dwalingen te verzaken, en het evangelie gepredikt door de ouderlingen die uitgezonden zijn door deze mannen, te gehoorzamen; en hen te vertellen te vergaderen en die dienaren van Christus te gehoorzamen zoolang als zij leven, en dan hun opvolgers te gehoorzamen, indien ik dit alles doe, getrouw leef en een goed voorbeeld geef, dan zal het voor allen die het zullen ontvangen, beteekenen: het Evangelie van Jezus Christus en de macht van God. Indien ik dit niet doe, zal het niet het Evangelie zijn, maar iets anders. Het is bepaald voor alle menschen, wanneer dit Priesterschap op de aarde is en binnen hun bereik komt, zich te bekeeren en gedoopt te worden door dit Priesterschap, in den naam van Jezus Christus, en den Heiligen Geest te ontvangen door oplegging der handen door de dienstknechten van God, en van hun zonden te bekeeren en vruchten van rechtvaardigheid voort te brengen. Indien zij dit doen en volhouden tot het einde, dan zullen zij zalig worden, indien niet, dan zullen zij verdoemd worden.

Moge God u allen zegenen, in den naam van Jezus Christus. Amen.



ABRAHAM DALEBOUT

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Wel uit het oog, maar niet uit het hart.

Met gemengde gevoelens zet ik mij voor mijn lessenaar neder om een woord van afscheid te schrijven aan mijn vele vrienden in alle oorden des lands, hetwelk ik hoop dat in ons „geliefd tijdschrift” geplaatst kan worden.

Ik sta aan den avond mijner tweede zending en zal voor de derde maal den Nederlandschen bodem gaan verlaten. Met blijdschap denk ik aan mijn terugkeer tot de mijnen, maar het is een pijnlijke gedachte afscheid te moeten nemen van degenen, die mij lief en dierbaar zijn geworden door de banden des Evangelies.

Holland, ik zal en mag u niet zoo gauw vergeten, want ik bemin u nog steeds. Als kind speelde en dartelde ik in uw groene velden, het was daar waar ik aan de knieën eener brave moeder het eerste gebed leerde stamelen, hoewel ik haar reeds in mijn prille jeugd moest missen, kan ik met gerustheid zeggen: „My Mothers prayer has followed me”. Wie weet wat ik aan haar te danken heb in mijn leven, want onmiddellijk omhelsde ik 22 jaren geleden de Evangelieboodschap, van hetwelk ik nu voor jaren een dienaar ben geweest hier en elders.

Ik kon niet nalaten nog even een bezoek te brengen aan de graven mijner ouders, hoewel zij haast niet meer kenbaar waren. Sprak daar een kort gebed uit, en dacht toen: „Moeder, zoudt gij het weten, dat één uwer zonen hier staat als een geroepen dienaar van het Evangelie”. Voor dit alles Nederland, ben ik trotsch op u en zal al uw deugden aan mijn nageslacht mededeelen.

Enkele weken na mijn aankomst werd ik aangesteld om over de Rotterdamsche Conferentie te presideeren. Ik was toen de enige zendeling in deze afdeeling der zending, maar de Heere opende den weg spoedig en we zagen vele zendingen van Zion komen, benevens de twee lokale broederen, die behoorlijk werden geroepen en terzijde gezet om met ons te arbeiden en we zagen in den loop der twee jaren ons korps aangroeien tot 18, voor hetwelk genoeg werk te vinden was, want de velden waren reeds wit om te oogsten.

Wij zagen in deze Conferentie in bijna twee jaren 213 leden tot de kerk toetreden, hetwelk zeer aanmoedigend was.

Bij dit, zagen wij velen, die door de drukking van de benauwdheid der tijden moedeloos waren geworden, terugkeeren in vol

geloof tot de kudde Gods, door den onvermoeiden arbeid der zendingen en trouwen bijstand en hulp van het lokale priesterschap. Wij werkten in éénheid en dat maakte ons sterk. Ook de leden deden veel goeds voor de verspreiding der waarheid in den kring waarin zij zich bevonden. En voor dit alles gevoel ik zeer dankbaar.

Van het hoofdkantoor der zending ontvingen wij eveneens veel bijstand. Onze beminde zendingspresident bezocht onze vergaderingen vaak; en zijn wijze en leerrijke redenen brachten velen tot onze vergaderingen. Ook van tijd tot tijd mochten wij luisteren naar de zieltreffende getuigenis van Zuster Lillywhite, die tevens ook in onze Zusterhulpvergaderingen en zondagsschool een werkzaam aandeel nam. De zendingssecretaris won de harten van het jongere geslacht in de „mutual” en zondagsschool, waar men hem altijd actief kon vinden.

De assistent-redacteurs van „De Ster”, die gegaan zijn, leven nog steeds in de herinnering van het volk, en de tegenwoordige is de president van de zondagsschool en ontwikkelingsvereniging in Rotterdam en de groei van die organisaties spreekt voor hem, dat hij de rechte man op de rechte plaats is.

Ik gevoel bij het scheiden een woord van dank te richten tot alle leden en vrienden der kerk in dit land, voor uw herbergzaamheid mij bewezen. Laat mij u verzekeren, dat ik uw vriendelijke daden stilzwijgend gewaardeerd heb, en u gegeven heb wat ik bezat en dat is: Ik heb mijn vrede achtergelaten, zooals het een dienaar van het Evangelie betaamt.

Ik heb u de schoonheden van het Evangelie voorgehouden en u er op gewezen, dat Godes zegen rust op alle rechtvaardige handelingen: want wat ge zaait, zult ge oogsten! Ik heb ook niet nagelaten er u op te wijzen die gevaren, die er dreigen wanneer wij fout beginnen te vinden. Hoe treffend is het woord des Heeren tot ons in deze en vroegere dagen. L. en V. 121 : 16—17; Rome 16 : 17—18.

Vrijmoedig heb ik in deze 2 jaren getuigd van de herstelling van het Evangelie in vele steden en vlekken van Holland en gevoel dat mijn bloed vrij is van die, die ik heb kunnen bereiken met de boodschap van dit groote werk der laatste dagen. De nood was mij opgelegd en heb daarom mijn stem verheven in deze natie en roep haar inwoners nog toe: bekeert u en gelooft het Evangelie en laat u doopen tot vergeving der zonden en dan zult gij den H. Geest ontvangen en met ons weten dat God inderdaad van den Hemel heeft gesproken.

Pres. Lillywhite, ik dank u voor het vertrouwen dat u mij schonk. Ik heb daarvan geen misbruik gemaakt, maar veeleer heeft het mij tot naarstigheid aangespoord, want ik zoude u niet graag teleurgesteld hebben, omdat ik deels het gewicht uwer

zware taak verstond. Ik dank u Zuster Lillywhite voor het: „welcome in your home”. Moge de vriendschap, die ik van u beiden genoot, verblijven en steeds hernieuwd worden in de toekomst, dat zal in ieder geval mijn streven zijn.

Ik dank u mede-ouderlingen in het veld, voor de ondersteuning mij geschonken. Ik kon niet meer van u verlangd hebben, want die 28, die met mij in deze conferentie gearbeid hebben, heb ik van nabij leeren kennen en uw geloof en toewijding aan Gods werk heb ik menigmaal bewonderd. Ik zal mij verblijden, als ge mijn opvolger dezelfde ondersteuning wildet verleen. Dan is succes uw deel, daar ben ik verzekerd van.

Ten laatste, maar niet het minste, ben ik dank verschuldigd aan Zuster Dalebout, de vrouw mijner keuze, de moeder van mijn kinderen, want aan haar moest ik door mijn vertrek de opvoeding en zorg van mijn talrijk kroost toevertrouwen. Zij nam die gewichtige en belangrijke zending kloedmoedig aan en..... volbracht haar met eer, want de brieven, die mij bereikten van haar kinderen, waren altijd eenparig in de waardeering voor de moederlijke zorg die zij hun bewees, en tusschen de regels kon ik altijd lezen deze gedachte: „O mother, you have been more then a mother to us”.

Zoo indien ik iets heb gedaan voor den vooruitgang van Gods werk, zal zij met de haren aanspraak kunnen maken op de beloofde zegeningen.

Zoo eindig ik met een hart vol waardeering voor al diegenen, die mij mijn weg voorspoedig gemaakt hebben. Veel heb ik ontvangen, maar..... zoo weinig weder te geven. God zegene u dan Tot wederziens mag ik niet zeggen, want ik weet dat ik veler aangezicht niet meer zal zien, maar als wij getrouw blijven, kunnen wij nimmer iets verliezen, maar zeggen met Paulus: „Het leven is mij Christus, het sterven mijn gewin. Zoo zijt het. Amen.”

ABRAHAM DALEBOUÏ.

Uit een oud Dagboek.

Door Jean Brown Fomesbeck.

Gedurende een ademloozen tijd zag de jongen, dat zij hun woesten aanval op de smederij voortzetten, daarna plunderden zij den molen en huizen, terwijl zij luide verwenschingen en bedreigingen uitten, dat zij iederen Mormoon, die ademde, zouden dooden. Daarna trokken zij af, alle paarden en wagens, welke aan de heiligen behoorden, met zich medenemende, alsmede bijna alle huishoudelijke goederen.

Zoo spoedig als het geluid van de paardenhoeven was weggestorven, snelde Willard Smith zoo snel hij kon naar de smederij,

daar eenigen tijd eerder aankomende dan de vrouwen en kinderen, die hun schuilplaats niet zoo spoedig verlieten.

In de smederij lagen zestien mannen dood, ontdaan van bijna alle kleding, in stukken geschoten en wentelende in hun bloed. Tusschen hen zag de jongen de afschuwelijke gedaante van zijn vader — Warren Smith.

Een man probeerde zich te bevrijden van de vreeselijke en compacte massa van doode lichamen.

Willard Smith hielp hem er uit te komen. Hij was Champlain, een der heiligen. Toen de eerste mannen de smederij binnendrongen, struikelde Champlain en viel. De dooden en stervenden vielen over hem. Hij had de tegenwoordigheid van geest geheel stil te liggen, zoodat toen het gespuis binnenkwam om hun slachtoffers, die slechts gewond waren, te dooden; zij Champlain, die zij voor dood hielden, passeerden.

Hij vertelde den jongen, dat een der mannen de nieuwe kalfsleeren schoenen had gestolen van zijn vader; ze afrukkende nog vóórdat zijn slachtoffer dood was.

Willard Smith zag weer nieuwe ellende, toen hij om zich heen keek, want daar tegen den muur van de smederij zat het doode lichaam van zijn broertje Sardis, van wiens hoofdje het bovengedeelte geheel weggeschoten was.

Champlain vertelde dat Sardis en twee andere jongetjes getracht hadden zich te verbergen onder den blaasbalg. De mannen hadden Sardis er onder uitgetrokken en zetten hem tegen den muur als een schijf.

Eén hunner smeekte: „O dood dien armen kleinen jongen niet”. Maar de leider zei: „Kleinen worden groot. Doodt iedereen die leeft” en hij gaf bevel te vuren. De hersenen van het kind waren tegen den muur gespat.

Champlain en Willard Smith keken onder den blaasbalg en vonden daar de andere jongens, die het grauw waarschijnlijk voor dood had gehouden. Eén heette Merrick. Ofschoon een gedeelte van zijn gezicht weg was, leefde hij nog. De andere jongen was het kleine broertje van Willard Smith, Alma. De rechterheup van Alma was geheel weggeschoten, maar het kind leefde nog en was bij kennis.

Willard Smith nam zijn broertje op en droeg hem van de smederij naar de tent, die hij met zijn vader 's middags had opgeslagen. Zijn moeder snelde hem achterna, roepende: „O, ze hebben mijn armen kleinen Alma gedood”. Willard zeide: „Nee, moeder, Alma is niet dood, maar vader en Sardis”.

Overall was verschrikking en verwarring. Het was donker. Een dozijn weduwen en twee weezen snikten luid in hun angst en verdriet. Zelfs de dieren waren bevreesd, want de reuk van menschenbloed was in de lucht. Het huilen der honden was vreeselijk om

aan te hooren. Het vee liep maar steeds in de rondte, den grond lostrappende en loeiende met de vreemdste geluiden. De situatie werd nog verergerd door de gedachte, dat de bende terug zou kunnen keeren en de lijken der dooden verminken. Er was maar één man in de groep, zoodat het delven van graven een onmogelijkheid was. De noodzakelijkheid dwong deze arme vrouwen de lichamen hunner geliefden in een ouden, drogen put te laten vallen, welken zij zoo goed mogelijk bedekten.

Amande Barns Smith moet wel een zeer bewonderenswaardige vrouw geweest zijn, een vrouw met een groot geloof om zich, in deze vreeselijke oogenblikken kalm en aanbeddend tot God te wenden, overtuigd van Zijn macht om haar gewond kindje te redden. Haar kinderen riep ze om zich heen. Ze had zelfs geen bed om den kleinen gewonde op te leggen, want de bende had al haar beddegoed gestolen. Zij hadden het stroo uit de tijken geschud en deze medegenomen. Zij en haar kinderen verzamelden wat stroo tot een hoop, spreidde daar wat oude kleeren over en legde hierop den kleinen Alma neer. Mevrouw Smith trok nu zijn kleertjes uit en zag dat zijn rechterheup totaal weggeschoten was, beenige punten staken op drie en vier duim afstand van elkaar uit het vleesch. Zijn been hing er bij aan een stuk vleesch. Zuster Smith zeide: „Alma, wie maakte je lichaampje?”

„God maakte het”, antwoordde het kind.

„Geloof je dat God je een andere heup kan geven, zoodat je gezond en sterk zult worden en dat je weer kan loopen en spelen?”

„Ja, moeder!”

En daar in de tent, verlicht door het flikkerend kampvuur, knielden Zuster Smith en haar kleinen op een hoop stroo en met al de sterkte van hun bedroefde zielen zochten zij Gods hulp. Eerst droeg Amanda Smith God den kleinen Alma op.

Daarna bad zij God den kleinen Alma tot zich te nemen in Zijn liefde en onschuld, indien zijn been niet wederom gezond kon worden, maar indien het Gods wensch was het leven van het kind te sparen, vroeg ze Hem haar te willen onderwijzen, op welke wijze ze zijn wonden moest verzorgen, opdat ze zouden genezen. Zoodra zij haar gebed geëindigd had, kwam er een groote vrede over haar ziel.

Zij was zoo vervuld met geloof, dat zij w i s t dat haar kind zou genezen. Zij werd door inspiratie geleid om van de plaats, waar 's middags een kampvuur was geweest, de fijne, witte asch te verzamelen. Dit loste ze op in water en met de oplossing waschte zij de wonden uit. Zij deed dit zoolang, totdat het vleesch wit zag. Nu werd zij geïnspireerd een papje te maken van den binnensten bast van den gladden olm-boom. De jonge Willard nam een toorts, ging naar buiten en bracht een groot stuk wortel mee van een gladden olm, dien hij 's middags in het bosch had gezien.

Het papje werd bereid en op den wond aangewend. De pijnen van den kleinen Alma werden minder en spoedig viel hij in slaap. Haar volgende ingeving was het kind met het gezicht naar beneden te leggen, zoodat het been in een positie kwam, die het meest gewenscht was voor het genezend proces. Gedurende den tijd dat Zuster Smith de wonden behandelde, was zij er van overtuigd, dat alles wat zij deed onder directe inspiratie van God geschiedde.

Den morgen, na het bloedbad, kwam een lid der kerk, David Evano genaamd, naar Haun's Mill. Zijn huis was twee mijlen vandaar gelegen. Hij nam drie van de ongelukkige gezinnen met zich mede naar huis. Onder hen was Amanda Barns Smith met haar kinderen. In het begin woonden zij allen in een klein huisje, maar later bouwde Broeder Evans een hut voor Zuster Smith en haar kinderen.

Bijna iederen dag kwamen woestelingen en vogelvrij-verklaarden deze verdrukte heiligen bespionneeren, hen bedreigende te zullen dooden als zij hen er op betrapten, dat zij biddende waren of godsdienstoefeningen hielden.

(Wordt vervolgd.)

Levensliedjes.

No. 6. Na de Oneenigheid.

Een kleine twist -- ik maak mij diets
't Was niet zoo erg, 't beduidde niets.

Dat kibb'len, kinderachtig, dom,
Ging buiten onze harten om.

't Wordt morgen wel weer bijgelegd:
Een kus — en alles is beslecht!

Ach, morgen..... Waarom hedeä niet?
Want morgen ligt nog in 't verschiet.

Kom lief, kalmeer mijn bang gemoed,
Stelp met uw kus mijn tranenvloed.

Ja, kus mij, wees niet langer gram,
Want o, als morgen eens niet kwam.....

FRANK I. KOOYMAN.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Zondag 30 Juli werd er een buitengewone vergadering gehouden te Amsterdam, ter eere van de opening der nieuwe zaal.

De zaal, welke aan de Lijnbaansgracht 241 is, was voor deze gelegenheid versierd met palmen en bloemen. De Amsterdamsche gemeente moge zich wel gelukkig achten met de nieuwe vergaderplaats, welke president John Vreeken door zijn onvermoeiden arbeid heeft kunnen bekomen. 500 Personen kunnen gemakkelijk in deze nieuwe zaal geplaatst worden.

Alle aanwezigen in deze openingsvergadering waren een weinig teleurgesteld, daar zij allen gerekend hadden president en zuster Lillywhite tegenwoordig te zien, welke door ernstige ongesteldheid in de familie verhinderd waren te komen.

De vergadering werd opgeluisterd door het Amsterdamsche zangkoor, hetwelk ongeveer 45 leden telt en onder de bekwame leiding van president Vreeken staat. Op zeer schoone wijze werden de lofzangen ten gehoor gebracht.

Conferentie-president John Vreeken was de eerste, om de vergaderden toe te spreken en zijn dankbaarheid uit te drukken voor de nieuwe vergaderzaal.

Ouderling Cornelius Zappey, die als vertegenwoordiger van het hoofdkantoor tegenwoordig was, sprak hierna de vergaderden woorden van onderwijzing toe.

Hierna zongen twee zusters een duet, hetwelk de vergaderden zeer aangenaam aandeed.

Ouderling Abraham Dalebout sprak een treffende vaarwelrede uit, daar hij spoedig naar Zion zal vertrekken.

Alle plaatsen waren bezet. De Geest van God was in groote, ruime mate tegenwoordig en een ieders gelaat getuigde dat het vurige openingsgebed, opgezonden door ouderling Albertus Rond, ten volle verhoord geworden en dat de openingsvergadering niet spoedig uit de geheugenis van de aanwezigen gewischt zal kunnen worden.

De dankzegging werd uitgesproken door ouderling J. H. Meijer, gemeente-president van Amsterdam.

* * *

De vergaderingen worden nu in Amsterdam gehouden als volgt:

Zondagmorgen 10.30, Zondagsschool; Zondagavond 6 uur, openbare vergadering en iederen Woensdag 8 uur openbare vergadering Lijnbaansgracht 241 (bij het Leidscheplein.)

In de Rotterdamsche Conferentie werden in de maand Juli 11 personen gedoopt.

Conferentie Aankondiging.

De Amsterdamsche conferentie zal 25, 26 en 27 Augustus gehouden worden in de nieuwe zaal Lijnbaansgracht 241:

Vrijdag 25 Augustus, groote openbare vergadering des avonds 8 uur.

Zaterdag 26 Augustus des namiddags 2 uur, zendelingen-vergadering; en des avonds 7 uur, ambtenaren- en ambtenaressen-vergadering.

Zondag 27 Augustus, groote openbare vergadering des morgens 10 uur en des namiddags 2 uur.

Zondag 27 Augustus, groote openbare vergadering des avonds 7 uur.

Komt allen en geniet van den bloeienden toestand, waarin de Amsterdamsche conferentie zich verheugt.

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in de verschillende vertakkingen geplaatst: ouderlingen Martinus Groen, Erwin R. Spilsbury, Francis De Brij, Joseph P. Anderson, Karl Fife, Stanley L. Sharp, Leroy T. Ostler en Henry Scheby.

INHOUD.

<p>Een uitdaging: Kunnen de critici op het Mormonisme een hooger plan en betere resultaten aantoonen in alle wegen van het goede, dan Mormonisme alreeds heeft bereikt? blz. 245</p> <p>Herinneringen en getuigenis van Parley P. Pratt . . . „ 247</p>		<p>Wel uit het oog, maar niet het hart blz. 253</p> <p>Uit een oud Dagboek . . . „ 255</p> <p>Levensliedjes „ 258</p> <p>Uit ons eigen Zendingsveld . . „ 259</p> <p>Conferentie Aankondiging . . „ 260</p> <p>Aangekomen „ 260</p>
---	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.